

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap januarius 25^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' boszúállás. *(Folytatás.)*

Másnap reggel ezen történet után elhatározá magát Rózának anyja, noha még elég gyenge volt, hogy férjét előszer meglátogassa. De alig ment néhány lépést az utszán, midőn a' kemény levegő olly nagy benyomással hatott reá, hogy érzéketlenül rogyott a' földre. Duncan William, ki rémitő érzésektől ostromoltatva a' ház közelében czirkált, őt felemelé, és segedelmével elérte férjének tömlöczét.

„Arczod jó fiú! — kezdé Randal, miután az asszony egy székre bocsátkozék, hogy magát kinyugodja — arczod mondom, nekem kevés jót ígér; mond-meg, mi történt ismét?“ William mélyen meg volt illetődve, mig a' dolgot elbeszélte; mert az esti történet emlékezete őt felette érzékenyen érdeklé. „Meg kell itt jegyeznünk, hogy az idegent siker nélkül hajhászta. Ő elejénte vonakodott a' történethez hozzá fogni, de végre érzé, hogy nyíltság itt kötelesség volna. Felfedezé tehát az öregnek, mit vele Eszter közlött. — „De atyám, ki volt hát azon idegen — monda végre Duncan — ki erővel akar Rózám birtokába jutni?“

„Hallgass engem nyugodtan; tudj-meg mindent ezennel — viszonza az öreg. — Miután Barnaby Rounhead, ki hozzám rokon, feleségét elveszté, leánya Jenny több heteket töltött nagy bátyjánál Alderman Lotge-nál. Rózám sokszor meglátogatá barátnéját, 's ott találta a' buja Wilsont is, ki hasonlólag Lotge-hoz atyafi volt. A' buja ficzko egy este Rózám haza kísérté, 's házukba bejárást akart nyerni. Róza kért engem, hogy ezt meg ne engedjem, mit szívesen meg is tettem. Ezen időtől fogva Róza soha sem akará barátnéját másképp meglátogatni, mint csupán társaságomban. De midőn egykor este Rózámmal együtt haza jönnék, Wilson ama gyanús sikátorban utunkat elállá. Ő egyedül volt, 's mivel én aggastyán vagyok, hivé, hogy velem könnyen végezhet; de nekem gyermekem iránti aggodalnam erőt ada. Felemelém botomat, 's őt földre verém; mire bántatlanul haza értünk. De következő reggel véres elcsonkitott teste ugyan azon helyen találtatott-meg.“

„Különös, valóban különös!“ jegyzé-meg Duncan.

„Ott feküdt hidegen, és mereven; képe oly annyira el volt ronc-solva, hogy csak ruhájáról ismertek rá. És most látod, kedves William, hogy az öreg Eszter hazudott, midőn állítá, hogy azon férjfi, ki tőlem Rózát erővel el akarta venni, 's ki vele a' pinczében találkozott, ugyan azon egy személy legyen. — Ah William! volna ez az élők közt, akkor, igaz, jaj lenne szegény Rózámnak! Az nem tudja, mit tesz erkölcsöt, erényt becsülni, vagy szenvedelmet zabolázni.“

„De ki találkozott tehát Rózával a' pinczében?“ kérdé élénken William.

„Azt nem tudom — viszonzza Randal. — Gyanúm az, hogy valaki, előttem meg nem fogható okokból, Wilson lelke szerepét játsza; 's hogy a' ravasz Eszter segedelmével fiamat és leányomat veszedelembe akarja dönteni.“

William eltávozott, 's noha az apa neki szívére köté, hogy Rózát ide hozza, még is több óra mult-el a' nélkül, hogy vagy ő vagy Róza eljött volna. Az este beköszöntött, 's az öreg búslakodva ült a' homályban. „Randal Brady!“ susogá valaki körülötte.

„Kicsoda kegyed, mit akar?“ kérdé Randal.

„Hallottam ma — monda a' beszélő, alkalmasint Randalnak egyik fogoly-társa — kegyed beszédét William Duncannal; talán én némi világosságot adhatok, mert barátja vagyok John Wilsonnak.“

„Ez éppen nem legjobb ajánló levél előttem!“

„De közlésem talán némiképp hasznára lehet — viszonzza amaz — kegyed ma azt mondá, hogy bizonyos volna John Wilson haláláról; de ebben igen csalatkozik kegyed.“

„Én nem csalatkozom, mert ön szemeimmel láttam holt testét a' síkátorban, 's a' temetőbe elkísértem egy kereszténynek megbocsátó szívémmel, és láttam őt a' szentjánosi apátság temetőjében eltemettetni.“

„De megismerte-e kegyed képvonásait is?“ kérdé az idegen, kit Randal a' sötétben meg nem ismerhetett.

„Azt nem, igen el voltak ronc-solva; de — —“

„No jól van — nevéte a' fogoly oly vadsággal, mint azt csak amaz ördögi clubbnak tagja teheté — hát kérdezze-meg csak leányát, hogy van-e Wilsonnak teste, és vére.“

Randal Brady a' szóllót megakará ragadni, de csak levegő után kapott, 's már a' legközelebbi pillanatban a' tömlőcz egyik legmeszszebb szegletében hallá őt kacagni. Randal Brady iszonyodva állott; de most megnyílt az ajtó, 's a' tömlőcztartó lámpával lépett-be (hogy az esti vizsgálódást megtegye), 's vele kézen kábán meglánczolvá Randal fíja Mórítz.

„Itt van szerencsétlen apád!“ monda a' tömlöcztartó. — Az ifiú térdre esék, 's karjait esdekelve nyujtá apjához. A' legmélyebb szivbárat festődék vonásaiban. — „Jöjj hozzám Mórítz!“ szóla megindulva az aggastyán.

„Atyám ne átkozzon! hallgasson-meg engem! — esdekle az ifiú. — Egészen azon pillanatig, midőn Eszter kinyitá lakását, hol engem zárva tartott, sem azt nem tudtam, hogy a' világ engem haramiának tart, sem azt nem, hogy kegyed tömlöczben senyved.“

„Eszter adta őt át a' törvénynek“ megjegyzé a' tömlöcztartó.

„Mórítz! — viszonzá az öreg — te engedetlen voltál szülőid iránt, és sanyarú inséget hozál fejünkre: még is szívesen megáldalak, ha büntelen vagy: de ha vétkes vagy, akkor kívánom, hogy az Isten megbánást hintsen kebledbe!“

James Brown a' szatócsnak sokszor említett szolgája, ezen fukar szatócsnak egyik ismerőse által ajáltatott, kiben a' zsugori igen megbizott. Nagy ügyességgel tudta magát befurni ura kegyelmébe, valamint a' házbéli szolgálónak Marynak is hajlandóságát megnyerni. De minthogy a' szerelem élesebben lát minden egyéb érzésnél, úgy volt most Maryval is, ki elejénte Jamesban valami különösséget vett észre, sőt néha meg nem szabadulhatott a' gondolattól, hogy a' nyugalmas arcz lárvája alatt aligha valamelly ravaszdi nem rejtezik. Hiedelmében még inkább megerősítettett, midőn egykor a' ház megett a' gyanús Eszterrel látta őt beszélni, ki amannak, mint világosan látá, egy levelet adott által. Ezen levélnek tartalmát kitudni volt most szüntelen gondja és dolga a' szerelemföltő és kíváncsi szolgálónak, 's valóban boldogult is szándékában. Midőn t. i. egykor ur és szolga nem voltak otthon, az utóbbinak hajlékát kikutatá, 's a' levelet szerencsésen megtalálta. De ez még nem volt elegendő, mert ő nem tudott olvasni, és Miss Jenny betegebb volt, hogysem őt erre kérni lehetett volna. Semmi se maradt tehát hátra, mint azt Brady Rózának megmutatni.

Róza megrendült a' kézirat vonásait látván. Sebesen átfutván rajta hálát adva emelé-fel szemeit az ég felé. Ő azonban semmiképp se volt hajlandó a' levélnek foglalatját a' szolgálóval közleni, hanem megelégedett vele őt bizonyossá tenni, hogy a' levélben éppen semmi szerelmességről sincs szó; de hogy az mind beteg urnéja mind pedig ön boldogságával olly igen egybe van kötve, hogy mintegy isteni végzésnek lehetne tekinteni e' levélnek kezébe jutását, és hogy mindenek előtt a' legnagyobb hallgatásra volna szükség. Nem minden fáradság nélkül birhatta Róza ennek megígérésére Maryt.

Jenny ma sokkal jobban érzi magát, mint egyébkor, 's azt mondá szolgálójának, hogy barátnéjával nagy bátyjához Alderman Lotge-hoz akarna elmenni, hol, mint már többszer megtörtént, ejjelre akart maradni. A' napnak hátra levő része most minden nevezetesség nélkül mult-el. A' szolgáló megjelenté urának, hogy aszszonya haza nem fog jönni, a' szatócs pedig, mint mindig tenni szokta, őt szobájába zárá, sőt hamar azután a' szolgát is elzárá, 's végre ön magát. A' házban most legnagyobb csend uralkodott, 's Mary ott ült gondolataiba elmerülve. Ekkor hirtelen és erősen fordult az ajtó zárjában egy kulcs; az ajtó kinyilik, 's James Brown állott előtte. De nem az alázatos szolga volt ez, mikép ez előtt látni szokta, hanem egyenesen és magosan állott előtte; szeme dühösen forgott; fogait csikorgatta; markát ökölbe szorítá.

Mary borzadt a' szinte hihetetlen változáson, melly kedvesével történt. Egy pillantatig se kételkedett, hogy ezen dühnek az elsikkasztott levél volna oka. James őt karjánál ragadá, 's „add ide levelemet, add ide!“ dörge iszonyú hangon.

„Minő levelet?“ hebege Mary.

„Azon levelet, mellyet tőlem elloptál.“

„Hiszen én nem tudok olvasni, mit használ nekem leveled“ jajgata Mary.

„Te szobámból elloptad; most add vissza, vagy örökre megbánod“ viszonya James a' haragtól már szinte lángolva.

„Nincs már birtokomban“ hebege végtére a' szolgáló.

„Kinek adtad szerencsétlen?“

„Brady Rózának.“

„Brady Rózának? — ismétlé James 's arcvonásai iszonyúra változtanak — Brady Rózának adtad?“

„Csak hogy nekem olvasná-el; én nem hittem, hogy abban valami olly fontos volna.“

„Nála van még?“

„Ugy gondolom, nála van“ viszonya remegve Mary.

Most James iszonyú dühösségre lobban, egy éles kést vön elő kebléből, 's méregből elfojtott hangon fogai közt mormogá: „Minden ördögökre esküszöm, ezért lakolnod kell.“

Ezen fenyegetés annyira megijeszté Maryt, hogy William sebességgel, 's még mielőtt James őt visszatarthatta volna, a' mellék szobába suhant, mellynek závorát éppen olly sebesen reá tolt. Segedelem után hangos kiabálása most a' házi urat is felébreszté, 's midőn James ezt jönni hallotta, vevé kulcsát, 's kinyitván vele a' ház kapuját sietett az öreg Eszter földalatti lakába, ki ma is, mint minden este, lángoló tüze előtt ült.

„Itt van Wilson?” kérde a' belépő James.

„Hihíhi! — nevette az öreg — ő ma a' völegényt játsza.”

„Most nincs idő a' tréfálásra; nekem ezen pillanatban kell vele beszélnem.”

„Az lehetetlen fiacskám. Ő most boszúállásomat fejezi-be; abban neked őt háborgatni nem szabad. Huszonnégyszáz esztendeje van most, hogy a' világot megpillantád. Huszonöt esztendővel előtted anyádat szültem. Akkor megesküdtem Randal Bradynak, hogy a' rossz embernek egy adósságot lefizetek. — Ma éjjel az neki visszafizettetik. Randal, ennek felesége, és fija a' tömlöczben senyvednek, 's holnap a' büszke Róza le fogja fejét hajtani, 's elég ideje marad szégyenét siratni. Elejénte azt hiendi, hogy ő Wilsonnak felesége; de ha megtudja majd, hogy Wilsonnak két felesége van, ó akkor lesz csak a' jajgatás. John Wilson azon ütést, mellyel az öreg őt földre teríté, még nem feledte-el, 's megesküdött, hogy Rózán, és ennek feleségén boszút veszen. Ő Rózának innepélyesen megesküdött, hogy ha felesége nem lesz, tehát Mórítzot az ítélőszéknek átadja; ez használt. Tegnap megegyezett vele, midőn együtt beszélgettek.”

„Az ocsmány öregnek méltó unokája egy darabig néma gondolkodásban állott; végre szólla:

„Két eset történhetik-meg; vagy Róza játsza-meg Wilson, vagy ők mindketten egyet értenek Mórítz kiszabadítására, 's minket veszedelembé döntenek. Az utósó nekem leginkább látszik hasonigaznak. Ő mind annyi terveinket ismeri Wilsonnak leveléből, melly véletlenül kezei közé került.”

„És mi volt azon levélben?” kérde Eszter ijedve.

„Emlékezik-e róla, hogy azon napon, mellyen uram pénzét el akartuk lopni, nekem egy levelet hozott Wilsontól. Az egész terv abban ki van fejezve. Benne az állott: hogy én, ha a' házban minden elcsendesedett, tolvajkulcs segedelmével ön kamrámat, a' házi ajtót, és azon szobának ajtaját felnyissam, mellyben gazdám egy felszakadt padlódeszka alatt különfélekézet tartani szokott; 's hogy Mórítznak regényes phantasiáját még inkább felingereljük, egy csomócskát ezen felirással: „Wilson testamentoma“ kellett oda rejtenem, 's mellé egy égő gyertyát állitanom 's a' t. Illy formán akarta Wilson utálatos célját elérni, t. i. Rounhead vagyonának egyik részéhez jutni, és Rózán 's hozzá tartozójin boszúját tölteni.”

„Ha Rózánál van a' levél, akkor, igaz, mindnyájan el vagyunk veszve! — monda Eszter — Itt sebes elhatározás kell, hogy magunkat bátorságosítsuk. Jöjj, kövess engem.”

És mint csak lehetett, olly sebességgel lépett-fel az egyik szegletben találkozó kis lépcsőn, melly az összeomlott épület felső részébe

vitt; unokája követte őt, 's miután egy pár szobán keresztül haladtak, egy elkülönzött hajlékban megállapodtak, melynek ablaktáblái jól be voltak zárva; de melyben többféle házi butorok találkoztak. Az asztalon egy jó vacsorának nyomai látszóttak. Szaporán az ágy alól egy vas ládát vonának-elő; James felzárá. De milly volt az érdeemes párnak bámulása, midőn azt üresnek találta. Világos volt, hogy tetteiknek részese John Wilson mindent a' maga részére eltakarított. Iszonyúk és szörnyűk voltak az átkok és szitkok, melyekkel az öreganya, és unoka Johnt illeté. *(Végzet következik.)*

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

E s z t e r g o m. *(Végzet.)*

De legfonákabb ismertetését tapasztaltam T. L. urnak az István kápolnában, midőn Ambrus Károly emlékérol ezt írja: „Az első (t. i. látást érdemlő mű) Ambrust ábrázolja, ki beteg ágyában fekszik, 's őt egy angyal beteg ágya mellett gyóntatja; Ambrus felemelkedik, és melljére teszi kezét. Egy másik angyal az ágy végében elfordulva sir.“ — Holott ama Pisani remekje Ambrusnak koporsóját ábrázolja; a' lábnál levő angyal a' koporsó fedelét nyitja; a' másik pedig egyik kezével Ambrus fejét emeli, másikkal felfelé mutat, 's mintegy hívja az örök idvességbe. Többnyire ezen kápolna remek, ékes, máj-szinű márványból igen csinosan készült. Nevezetes benne az is, hogy az oltár felső része (tabernaculum) setét zöld egyiptusi márványból vagyon, melyet, mint asztalt, a' boldogult Rudnay kardinál ajándéku kapott, és ő ismét itteni használatra fordított.

Végre rosszul emlékezik T. L. ur az egész vár mintájára is, midőn megjegyzi: „hogya felső tábláját azon asztalnak, melyen fekszik, srófokon felemelik, az alatta rejtett tábla a' hajdani hegyet régibb épületeivel mutatja az előtti milétében.“ — Mert két minta és két asztal vagyon; egyik képezi a' hajdani várat igen helyesen találva; — második az új tervet; — és srófokon egyedül a' régibb vár mintáját lehet felemelni, hogy lehessen látni, milly magosságnyi földet kellett elhordatni, hogy a' terv végre-hajtathassék; — és akkor is nem a' régi vár épületeinek, hanem az ujonnan épüendő basilicának láthatni terveit. Többnyire, mint az itteni felirások is mutatják, ezen remek műnek alkotója nem Packh építőmester, kiről megjegyzé T. L. ur, hogy terve agyában van lerajzolva — hanem Máthes János primatialis alszámvévő urnak, és akkori építési biztosnak szüleménye, ki mig olly helyes, 's olly finom izlésű alakban tudá az említett mintát létesíteni, nem csekély fáradságába kerülhetett, és dicséretére legyen a' művész urnak mondva, nem kártyából; mint T. L. ur jegyzé, hanem fából, és igen finomán 's tartósan alkotta. — Ezen régiségek búvárjának köszönhetem én is, hogy a' leirtt sirkövek felirásait, melyeket ennek szorgalma tartott-meg, közölhettem. Kérdésemre, valljon nem lehetne-e azokat közelebbrol megismerni, feleletül nyertem, hogy az említett művész ur 1827-ik esztendőben adott-ki egy könyvet, melyet azonnal Beimel könyvnyomtató intézetében meg is vásároltam. Mi többi jegy-

zékeit illeti T. L. urnak, szívesen kezét fogok én is; — egyedül az érseki könyvtárban levő, és az új Basilicára szánt, szent István remek képét említés nélkül nem hagyhatom. s Endre.

TERMÉSZET-TUDOMÁNY'S TÖRTÉNET.

Különös elme-zavarodás. Parisban bizonyos Pion ur lakott, ki ez előtt több táborban vitézül harczolt, de most a' katonai szolgálatból kilépven megházasodott, 's békesen élt feleségével. A' juliusi lázadás óta elme-bódultság nyomai látszottak rajta, 's többszer orvosi segedelemmel vala kénytelen élni. Csak a' napokban egykor felettébb jó kedve volt, 's feleségét, ki őt lecsendesíteni szándeko-zék, elküldé magától — „mert — ugymond — ollyasmit érzek magamban, hogy megbánthatnának. — Az asszony nem sokat figyelme-zett ezen inté-sre, 's végre reá birta férjét, hogy aludni menjen. Mintegy éjfélt után 2 óráig csendes-en aludt, ekkor felébredt, és sebesen felugorván az ebéd-lőbe sietett, 's ott az ablakot kinyitá. Ismét visszajött, de csak azért, hogy nemzeti őrségi ruháját felöltse, 's kardját felkösse; most az ajtó ele-jébe állott (mellyen túl felesége aludt) mintha ott őrt állana. Felesége megijedt ezen szokatlan eseten, 's kéré férjét, hogy feküdnék-le; de ez vigasztalá nejét mondván, hogy békesen alhatik, a' Kozákok őt bizo-nyára nem fogják bántani. Még néhány-szor fel 's alá járkált, azután az ajtó kulcsát kereste, de az asszony szerencsére bezárta volt magát. „Ő előre látó volt — mondá férje — ezt nem vártam; de jól cselekedett; én fogoly vagyok.“ — Most sebesebben járkált fel-alá, 's közben köz-ben. — „Ki vagy?“ kiáltozá. Mintegy fél óra múlva „hátrálás-t“ ki-álta, 's hadakozva szobájába vonult. Végre ezt kiáltá: „Az őrség meg-hal; ő (t. i. neje) nem adja-meg magát.“ — Madame Pion ezen pillanat-ban valamelly nagy zuhanást hallott. Erőt vett félelmén, 's a' szobát kinyitá, és ime férjét az ágy mellett a' földön fekvé találá — ön kard-jától keresztül szurva.

Halandóság csökkenése. A' halandóság Parisban 80 esztendő elfolyása alatt mintegy harmad részszel kevesedett; Londonban 178 esztendő alatt csak kevés-sé többel felénél; Berlinben 72 esztendő alatt egy ötöd részszel; Romában 63 esztendő alatt mintegy felé-vel; Amsterdamban 64 esztendő alatt egy hatod részszel; Norfolkban 10 esztendő alatt $\frac{1}{5}$; Manchesterben 64 esztendő alatt $\frac{5}{5}$; Birmingham-ban 10 esztendő alatt $\frac{2}{5}$; Liverpoolban 38 esztendő alatt $\frac{1}{2}$; Pétervárat 40 esztendő alatt közel $\frac{1}{3}$; Portsmouthban 11 esztendő alatt kissé töb-bel mint $\frac{1}{3}$; Bécsben 80 esztendő alatt $\frac{1}{4}$; és Budapesten 60 esztendő alatt egy harmad részszel.

KÜLÖNFÉLE.

Pálinka-ivó angol országban. Valamelly öreg asszony, ki már mindenét eladta volt, hogy szenvedélyesen szeretett italával élhessen, végső szükség-re jutván ezen rendkívüli dologra vetemedett. A' természet neki szembetűnő szép fogakat adott, 's késő öregségéig megtartotta. Ő ezeket egyenként bizonyos fog-orvosnak eladogatta. Midőn ezen forrásból is kifogyott, elment egy másik orvoshoz, 's en-

nek ismét testét adta-el. Az orvos megvette, 's e' mellett minden napi élelmet ígért neki, ha valamelly orvosságot akarna meginni, mellynek hatóságát az orvos megpróbálni szándékozott, azonban annak kártalan-ságáról jót állott 's magát lekötelezte. De az asszony félt, hogy az orvosság neki a' pálinka-italban ellenére lehetne, 's ez éppen annyi volna, mint őt megölni; minél fogva amaz ajánlott holtig veendő élelmet el nem fogadta, de a' testéért előre kifizetett pénzt csak ugyan zsebébe tette.

A' kakas - v i a d a l kedvencz-mulatsága Sumatra lakosainak Ezen viaskodások néha olly szenvedélyesen üzettetnek, hogy a' kormányok csak bizonyos feltételek alatt engedhetik-meg. Ritkán talál elő az ember utazót, ki hóna alatt kakast ne vinne; egy illy tollas-hős jobban 's nagyobb szorgoskodással tartatik, 's neveltetik, mint sok gyermek. De rajta is fekszik ám gazdájának minden reménysége és szerencséje. Néha igen tetemes fogadások tétetnek, úgy hogy a' szenvedélyes gazdák nem ritkán feleségeiket, leányaikat, sőt anyjaikat is eljátszák. Dolgozhoz értők a' mala-i kakasokat legerősebbeknek 's bátrabbaknak tartják. Hogy minden családrdság vagy viszáldokás elkerültesse, soha sem engedtetik-meg, hogy két egyforma tollú kakas viaskodhassék egymással.

J E L E S M O N D Á S.

E n y é s z e t.

A' legszebb fának is gyökerén féreg rág,
Nem terem a' földön hervadhatlan virág.

Kis János.

A' szó szentsége azon bíró, melly uralkodó és nép közt ítél;
's ha az egyszer megsemmisül, hijába szól a' törvény; minden társasági rend és szerencsének vége.

Gr. Széchenyi Ist. után S. Karolina.

Gnomák. A' szülői szeretetnek érzelmeihez soha sem hasonló
a' magzatoké; bú, gond, és ápolás három szövétnekként egybe ragaszkodott testvér kíséri amazokat a' néma sirnak rengeteg hantjáig.

N. János Váczi.

Ugy kell élnünk, hogy a' jó barátokból ne csináljunk ellenségeket,
hanem az ellenségeket jó barátokká változtassuk.

Pythagoras.

A' barátság a' szerencsés ügyeket fényesebbé, az ellenkezőket
pedig könnyebbé teszi.

Cicero.

V i s s z á s r e j t v é n y.

Előről visszáról olvass, egy a' nevem.

Ember vagyok, ki a' holdat nem szeretem.

Ezért halál, 's sok vér folyt már feyveremről,

Midőn azt elüzém hazai földemről.

Ó-Tordai Veress József. Tordán. — Közli R. K.

Előbbi rejtvény: Csárda 's a' t.

Jegyzet. Hogy e' folyóirat megszerzését könnyebbé tegyük, posztán képekkel küldendő lapjaiért fertály esztendőre tett rendelést is (3 ft. 12 kr-ért pengőben) elfogadjunk, de csupán csak a' kiadó hivatalban Pesten. — A' tavál 60 darabra menő képeket 's egyéb műtárgyakat egyenként 12 pengő kron, vagy valamennyit egyszerre külön is (folyóirat lapjai nélkül) meg lehet szerézni 6 pengő forinton ugyan az említett hivatalban.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.